אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים

ליקרי תרי מהא ותלתא מהך פשו להו תרי

אמר לו זו לא שמעתי כיוצא בה שמעתי

דתנן מביום הראשון בראשית ויהי רקיע

ותני עלה בראשית בשנים יהי רקיע באחד

והוינן בה בשלמא יהי רקיע באחד דתלתא

פסוקי הוו אלא בראשית בשנים חמשה

פסוקי הוו ותניאי יהקורא בתורה לא יפחות

משלשה פסוקים ואיתמר עלה רב אמר דולג

ושמואל אמר פוסק רב אמר דולג מאי טעמא

לא אמר פוסק קסבר יכל פסוקא דלא פסקיה

משה אנן לא פסקינן ליה ושמואל אמר

פסקינן ליה והא אמר רבי חנניא קרא צער

גדול היה לי אצל רבי חנינא הגדול ולא

התיר לי לפסוק אלא לתינוקות של בית רבן הואיל ולהתלמד עשויין התם מעמא

מאי משום דלא אפשר הכא נמי לא

אפשר ושמואל אמר פוסק מאי מעמא

לא אמר דולג גזירה משום הנכנסין

ומשום היוצאין מיתיבי י*י*פרשה של ששה

פסוקים קורין אותה בשנים ושל חמשה

השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה

אחרת ויש אומרים שלשה לפי שאין מתחילין

בפרשה פחות משלשה פסוקים ואם איתא

למאן דאמר דולג נדלוג ולמאן דאמר ∞פוסק

נפסוק שאני התם דאפשר בהכי אמר רבי

תנחום אמר ריב"ל הלכה כיש אומרים ואמר

רבי תנחום אמר ריב"ל כשם שאין מתחילין

בפרשה פחות מג' פסוקים כך אין משיירי

בפרשה פחות משלשה פסוקים פשימא

השתא ומה אתחלתא דקא מקיל תנא קמא

מחמירי יש אומרים שיור דמחמיר ת"ק לא

כ"ש דמחמירי יש אומרים מהו דתימא נכנסין

שכיחי יוצאין לא שכיחי דמנחי ספר תורה

פסוקים ביחיד קרא ראשון

שלשה

בב.

בז א מיי פי"ב מהלכות מפלה הלכה ג טוש"ע מפנה הנכה ג טוס"ע א"ח סיי יי קלח סעיף א: בח ב מייי פ"ו מהלכות כלי המקדש הלכה ו: בש ג מיי׳ פי״ב מהלי שנים סככה ג טור ש"ע א"ח סי' קלו סעיף ב: ל ד מיי מייו ד-ד טוש"ע א"ח סי' תכג

מוסף רש"י י ביום הראשון. של שנוע, בראשית. פרשה ראשונה, ויהי רקיע. פרשת יהי רקיע, לפי שאין בפרשת בראשית לבדה ט' פסוקים כדי קריאת כהן לוי ישראל כולן (תענית כו.). פסוקי דתלתי סגים בהו לחד גברם וווח יושבים כא מחי גפוט (שם בד:). דולג. הראשון קורא שלשה פסוקים והשני מתחיל בפסוק שסיים בו הראשון והשנים עמו הרי שלשה, ומשום אין משירין בפרשה פחות משום אל בפרשה ליכא, משום דלא שפוקים ייכח, משום. פוסק. אפשר (שום). פוסק. מפסיק הפסוק לשנים, ראשון קורא שני פסוקים וחלי ולוי משלים חלי אותו הפסוק שקרא הכהן עם שנים הנותרים (שם). מניא קרא. שהיה בעל מקרא ויודעה בגירסא ובקי בטעמיה (שם, ושם: ר׳ לטעמיה (שם, ושם: ר' חנינא). צער גדול. הרנה מרחחי וחזרחי מליו שיחיר לי לפסוק הפסוק נמנים לגורך מינוקות שלומדים לפני שאינן יכולין לקרול פסוק כולו (נוום). הכא במי לא אפשר. גני מ"ח, דבדילוג אי אפשר משום הנכנסין והיולאין, אם שני דולג ומתמיל אם שני דולג ומתמיל בפסוק שסיים בו הראשון, בני אדם הנכנסין שלא בני חדם הנכנסין שנח שמעו קריאת הראשון סבורין לומר שלא קרא הראשוו אלא שני פסוחים ונפיק מניה חורבה, ונפיק מניה חורבה, וכשהראשון קורה ג' פסוקים ואינו משייר אלא שנים, איכא גזירת יולאין, דסברי האי שני דסגיא ליה דקברי המי שני דקגימ ניה נשני פסוקים (שם). פרשה של ששה פסוקים. אשאר ימות השנה קאי (שם). ויש האמרים שלשה. מפרשה אומוים שלשות מפוקט אחריתי (שם). למאן דאמר דולג לדלוג ולמאן דאמר פוסק ולמאן דאמר פוסק נפסוק. כלומר פרשה של חמשה פסוקין אמאי קורא . בהגהות ועי״ש הב״ח. דאפשר בהכי. דאית ליה רווחא, שיכול לקרות מפרשה אחרת, אבל הכא לית ליה רווחא, דהא 666 לא מצי למחרי בראשית ויהי רהיע וווח בח.). אלא מהא ליכא למישמע מינה. דודחי מתני לחו כולה דוקח, חלח תופית היסי נקיע הו). אלא מהא מישמע מינה. מתני פוז דוקם, או מינייהו דוקם, או רשה או סיפה, ותנה אידך אטו ההוא ולא ידעינן הי מינייהו דוקה דנגמר מיניה (שבת קכא.). רב הונא.

ישראל הוה (גימיו ומי).

שלא יטעו לומר שאותו שקרא לפניו לא קרא אלא שני פסוקים וקשה על מנהג שלנו שאנו קורין בפרשת ויחל בתעניות השני חוזר ומתחיל פסוק שגמר בו שלפניו: פוסק. הראשון קורא והראשון מתחיל שם והוא לסוף ^{טו} שני פסוקים מפרשה שלמעלה וכן המפטיר ביו"ט בחול המועד דפסח

שמתחיל מוהקרבתם שהוא לסוף שני פסוקים מראש הפרשה ויש לומר דשאני אלו הפרשיות שהרי ידועות הן לעולם וליכא למטעי וכן פרשה של ראש חדש שהשלישי קורא וביום השבת (ג) אין לחוש שמא יאמרו הנכנסים שהשלישי לא קרא אלא שני פסוקים מוביום השבת שהרי הדבר ידוע לעולם וגם יש להם לחשוב שא"כ לא היה לו להניח כשהגיע לפרשה שהרי גם זו מעין פרשה שהנים נה: **ואם איתא** למאן דאמר דולג לדלוג. פירש הקונטרס דלמאן דאמר פוסק לא קשיא מידי דכיון שקרא הראשון שלשה פסוקים אין לפסוק עוד וקשה דהא מאן דאמר פוסק אית ליה שפיר נמי דולג אי לאו גזירה משום הנכנסין והיולאין והכא נהי שאין אנו יכולין לתקן מה (ד) שעשו הרחשונים שהטעו חת היולאים שיסברו שהבא אחריו לא יקרא אלא שני פסוקים מכל מקום היה להם לתקן שלא יטעו הנכנסין לפי שמתחיל זה בשני פסוקים סמוך לפרשה לכך נראה לפרש דלמאן דאמר פוסק לא קשיא מידי דלדידיה תרני שפיר שאני הכא (ה) היכא דלא אפשר אבל היכא דאפשר שלא לפסוק פשיטא שאין להפסיק אבל למ"ד דולג מקשה: שאני התם דאפשר. קשיא היאך נהגו העולם בחולו של מועד של חג שקורא הרביעי כל מה שקראו השנים והא הכא דלא שרינן לא דולג ולא פוסק אלא היכא דלא אפשר ואפילו היכא (ו) דקאמר משום הנכנסין והיולאין מיהו הא פשיטא לן שאם קרא אותו שלפני האחרון עד שני פסוקים מסוף הפרשה שנפסח או בעלרת שהאחרון דולג למעלה ולא יקרא שני פסוקים 35 שהנית האחר וגם מפרשה

ליקרי. שלישי מרי מהא שני מקראות דפרשת וציום השבת ותלמא אין מתחידין בפרשה פחות מג' פסוקים. גזירה משום הנכנסין קראי מבראשי חדשיכם פשו להו תרי וכו': ביום הראשון. גבי מעמדות תכן ליה במסכת תענית ביום הראשון באחד בשבת: דולג.

> משום הנכנסין. שישמעו השני מתחיל פסוק זה ויאמרו לא קרא ראשון אלא שנים. וכן היולאין שישמעו את הראשון קורא שלשה וילאו מבית הכנסת ויאמרו לא יקרא השני אלא שנים: הכי גרסינן קרא ראשון שלשה השני קורא שנים מפרשה זו כו': למ"ד דולג נדלוג. למאן דאמר יי פוסק ליכא למיפרך דהא קרא ראשון שלשה קחני דאי אפשר עוד לחזור: שאני המם דאפשר בהכי. לקרות מפרשה זו לאחריה דהך מתניתא קיימא בשני ובחמישי שהוא יכול לקרות מה שירצה שהכל מענינו של יום: כשם שחין מתחילין בפרשה בפחות משלשה פסוקים. גזירה משום הנכנסין שיהו סבורים לא קרא זה אלא שני פסוקים של התחלת פרשה זו שהרי לא היו בבית הכנסת ולא שמעו שקרא מפרשה העליונה: כך חין משיירין כו'. גזירה משום היולאין שסבורין שהקורא אחריו של זה לא יקרא אלא שני פסוקים הנותרים: שיור דקה מחמיר תנה קמא. דתני ושל חמשה ביחיד ולא אמרינן יקרא הראשון שלשה ויפסוק אם ירנה: נכנסין שכיחי. לפיכך החמירו יש אומרים בהתחלה: שיולי משחיל. כשישמע שקורא השני שלשה מקראות והראשון לא קרא מפרשה זו אלא שנים ישאל היאך קרא הראשון שני פסוקים ולא יותר ויאמרו לו שקרא מפרשה העליונה: הלכתא מחי. בשל מעמדות: וחמצעי דולג. שאם לא ידלג הוא יהא לריך (ה) להתחיל בפרשה פחות משלשה פסוקים ואם יקרא שלשה מן השניה נמצא קוראה כולה: מוסף. (כ) פסקא תפלת עננו ברכה יתירא: מכדי רב בישראל קרא. שהרי רב לא היה לא כהן ולא לוי: דהא רב הונא קרא בכהני. במסכת גיטין בהניזקין (דף נע:): הא איכא שמואל. בנהרדעה שהוא ממדינת בבל דכהנא הוא: ודבר עילויה. נהוג היה להיות למעלה מרב כדאמרינן בפרק מרובה (ב"ק פ.) רב לא עייל לקמיה דשמואל: ורב הוא דעביד. להאי דאדבריה עליה כבוד הוה עביד ליה משום דלייטיה רב לשמואל דלא לוקמי בני במס' שבת פ' שמונה שרלים (ד' קת.): שלה בפניו לה עביד ליה. ושמוחל לא היה בבבל אלא בנהרדעא:

> חלי הפסוק השלישי ופוסקו: גוירה

מענית כו.. ב) תענית כו:. נפסוק לדעת רש"י ל"ג ליה ונ"ל להקושים קמי מרישם דתני ושל חמשה ביחיד. ש"כן, ז) הניטין נט:ן, מ) ועי׳ ברש״י תענית כו: והרי"ל סי' קס ובמגן אברהם סי' קלח ס"ק ב],

גליון הש"ם גם' בשלמא רב הונא קרי בכהני. ע" לקמן דף כח ע"ל תוד"ה כי קלמר:

הגהות הב"ח (A) רש"י ד"ה וחמלעידולג וכו' יהח לריך לשיירבפרעה: (ב) ד"ה מוסף. תפלח כל"ל וחיבת פסקא נמחק: (ג) תום' ד"ה אין מתחילין וכו' וביום השבת ובראשי וברביעי ובראשי חדשיכם אין לחוש: (ד) ד"ה ואס איתא כו" לתקן מה שעשה הראשון שהטעה את היולאים: (ה) בא"ד שאני נמחק: (ו) ב"ה שאני וכו" ואפילו היכא

רבינו חננאל רב אמר דולג, כלומר כהן קורא ג' ולוי חוזר ישראל קורא אותו. ושמואל אמר פוסק, בלומר פוסק פסוק אחד לשנים ועושה השמונה תשעה וקורין השלשה משלשה שלשה. משום בהכי. ואותבינן עליה דרב מיהא דתניא פרשה של ששה דתניא פרשה של ששה פסוקין קורין אותה שנים, , יין אונוני שנים, של חמשה יחיד קורא אותה, קרא אחד שלשה מז הפרשה של אחריה. מן חפו שה של אחריה. ויש אומ׳רים ג׳ קורין מן הפרשה שלאחריה שאין משלשה פסוקין. ופריק רב שאני התם דאפשר בהכי. רוצה לקרות ויהי רקיע, יבעינין צו את בני ישראל ובעינין בו אוג בג באר דסליק עיניינא, שאי אפשר לשלישי לקרות מן ובראשי חדשיכם י דהא רביעי קורא ובראשי חדשיכם, וכיון דכא משה להו לקרוא מן הפרשה שאחריה שאחר רוצה לקרותה הילכך דולגין. אמר ר' יהושע בן לוי הלכה כיש אומרים. ועוד אמר כשם שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה מחינים רב אני מיווירה. פסוקין, כך אין משיירין פחות משלשה פסוקין.

ונפקי קמ"ל ות"ק מ"ש שיורי דלא משום אחריה כיון דלא הוי מענינו של יום: יוצאין אתחולי נמי גזירה משום הנכנסין אמרי מאן דעייל שיולי שייל שלח ליה רבה בריה דרבא לרב יוסף הלכתא מאי שלח ליה הלכתא ידולג ואמצעי דולגן: זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו': איבעיא להו תענית צבור בכמה ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף ארבעה אבל הכא דליכא קרבן מוסף לא או דלמא הכא נמי איכא מוסף תפלה ת"ש בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה הא בתענית צבור ג' אימא רישא בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' הָא תענית צבור ארבעה יאלא מהא ליכא למישמע מינה ת"ש דרב איקלע לבבל בתענית צבור קם קרא בסיפרא פתח בריך חתים ולא בריך נפול כולי עלמא אאנפייהו ורב לא נפל על אפיה מכדי רב בישראל קרא מאי מעמא חתם ולא בריך לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה מיפק לא רב בכהני קרא דהא ״רב הונא קרי בכהני פבשלמא רב הונא קרי בכהני דהא אפילו רב אמי ורב אסי ״דכהני חשיבי דארעא ישראל מיכף כייפו ליה לרב הונא אלא רב הא איכא שמואל דכהנא הוה ודבר עליה שמואל נמי מיכף הוה כייף ליה לרב ורב הוא דעבד ליה כבוד וכי

עביד ליה בפניו שלא בפניו לא עביד ליה הכי נמי מסתברא דרב בכהני קרא דאי סלקא דעתך בישראל קרא לפניה מאי שעמא בריך לאחר תקנה אי הכי לאחריה נמי לבריך שאני היכא דיתיב רב דמיעל עיילי

פותת משלטה פסוקין. שיורי דחמיר (במשייר) [דמחמיר] תנא קפא ואמר ואחד מפרשה אחרת, מחמר יש אומרים ואומ׳ שלשה, שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקין. שיורי דחמיר (במשייר) [דמחמיר] תנא קפא ואמר ומתפהינן השתא מה התחלה מקיל תנא קפא ואמר שלשה והניח שנים, דאיעבד, אבל לכתחילה (נ׳) שלשה צריך להניח, לא כל שכן דמחמרי יש אומרים. וכיון שאמר הלכה כיש אומרים למה הוצרך לומר כשם שאין מתחילין כך אין משיירן. ופריקנן מהו דתימא נכנסין שכיחי, והנכנס ששמע שלא קרא מן הפרשה שהתחיל בה אלא פסוק אחד ולא ידע שכבר קרא מן הפרשה שלפניה שני פסוקין ושלשה מפרשה ויאמר הקורא פסוק אחד יצא, לפיכך גזר יש אומרים לקרות המתחיל בפרשה שלשה פסוקין. אבל להניח שני פסוקין בפרשה לא הוה גזר דהא שומע העונה אחריו קורא אותם שני פסוקין ושלשה מפרשה אחרי למיטעא ולמימר דתרי סגיא. ואם תאמר שמא יצא אחד מן הכנסת ל) ולא ישמע מה שקרא מן הפרשה האחרת, [יוצאין לא שכיחי]. קמ"ל. ואסיקנא הילכתא דולג והילכתא אמצעי דולג.